

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: prot. sąd. Katarzyna Szymanek

3przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Hanny Pawlaczyk - Idczak

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2020 r.

sprawy **G. M. (1)**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

4od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.

z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt III K 804/18

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 360 złotych.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 396/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z 30 grudnia 2019 roku, sygn. akt III K 804/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – oskarżyciel substydniarny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza prawa procesowego polegająca na naruszeniu art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez niedostateczne uwzględnienie okoliczności istotnych i korzystnych dla oskarżonego, w tym tego, że pokrzywdzony przekroczył dopuszczalną prędkość przy wykonywaniu manewru wyprzedzania, wyprzedzał dwa pojazdy jednym manewrem przy dużym ruchu pojazdów, co winno skutkować uznaniem, że gdyby pokrzywdzony jechał prawidłowo i zachował szczególną ostrożność nie doszłoby do wypadku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelujący dążąc do podważenia dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów wybiórczo i co więcej w sposób niewykazany dowodowo analizował takie okoliczności, które jego zdaniem wskazywać by miały na niewłaściwe zachowanie na drodze kierującego motocyklem pokrzywdzonego. obrońca w pierwszej kolejności winien zatem przekonująco przedstawić w czym upatruje błędów w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie materiału dowodowego, które po uwzględnieniu przez Sąd</p>		

odwoławczy mogłyby posłużyć budowaniu teorii o zawinięciu wypadku przez kierującego motocyklem. Zarzut naruszenia art. 7 kpk został jednak zgłoszony na drugim miejscu i Sąd II instancji odniesie się do niego poniżej. Natomiast nie sposób było zgodzić się z apelującym, że pokrzywdzony z naruszeniem przepisów Prawa o ruchu drogowym wykonywał manewr wyprzedzania, co miałoby mieć ścisły związek przyczynowo skutkowy z zaistniałym wypadkiem. Obrońca abstrahował przy tym od wniosków co do prawidłowości zachowania motocyklisty płynących z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych R. Ł. (1) oraz z oceny dokonanej przez wyrokujący w tej sprawie Sąd Rejonowy w oparciu o całokształt zgromadzonych dowodów. Z powyższych źródeł wynikało zaś, że brak jest takich materiałów dowodowych, które pozwalałyby na obliczenie prędkości z jaką poruszał się motocykl w trakcie manewru wyprzedzania. Sąd Rejonowy za biegłym nie odrzucił co prawda takiej ewentualności, że S. K. (1) jechał z nadmierną prędkością (przekroczył 50 km/h), skoro wyprzedzany był pojazd kierowany przez S. J. (1), który deklarował, że jechał około 40-50 km/h. Zastrzec jednak w tym miejscu należy, że owa prędkość dotyczyła momentu, w którym pokrzywdzony już wyprzedzał samochód jadący za oskarżonym i wtedy G. M. powinien widzieć tegoż motocyklistę oraz ocenić czy może bezpiecznie wykonać manewr zmiany kierunku jazdy, przecinając pas, którym poruszał się tenże motocyklista. Tymczasem oskarżony ani nie zaobserwował motocykla ani nie słyszał odgłosu zbliżającego się tego pojazdu. Zasadnie zatem przyjął

<p>Sąd Rejonowy, iż prędkość z jaką poruszał się motocyklista nie miała bezpośredniego wpływu na zaistniałe zdarzenie drogowe. Dalsze dywagacje apelującego co do rzekomych nieprawidłowości w działaniach pokrzywdzonego zasadały się na nieuprawnionej tezie, że oskarżony postępował zgodnie z przepisami Prawa o ruchu drogowym i rozpoczął zmianę kierunku jazdy zanim S. K. (1) zjechał na przeciwny pas ruchu w celu wyprzedzenia dwóch pojazdów. Nie znajdowało to żadnego potwierdzenia dowodowego. Co za tym idzie Sąd Okręgowy nie zgodził się z apelującym obrońcą, że pokrzywdzony naruszył reguły wyprzedzania z art. 24 ust. 1 pkt 1,3,5 Prawa o ruchu drogowym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z najdalej idącej ostrożności o rozważenie warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia choćby jednego z alternatywnych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu, i wybiórczy charakter przedstawionych zagadnień. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów miała charakter wszechstronny, co oznacza wbrew</p>		

<p>stanowisku obrony, że Sąd ten uwzględnił wszystkie okoliczności i dowody mogące mieć znaczenie dla właściwego osądu zachowania podsądnego G. M. (1).</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza art. 7 kpk poprzez oparcie ustaleń w sposób dowolny, wybiórczy, bezkrytycznie uznający przydatność dowodową opinii biegłego, nieprawidłową ocenę wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonego, podczas gdy należyta ocena dowodów zebranych w sprawie, zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz wskazaniem wiedzy przeczy twierdzeniom Sądu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut okazał się całkowicie niezasadny. Sąd Okręgowy stwierdził bowiem, że Sąd Rejonowy poprawnie i w zgodzie z zasadami logiki, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenił zebrany materiał dowodowy, która to ocena w związku z tym w pełni zasługuje na miano oceny swobodnej (art. 7 kpk).</p> <p>Obrońca nie uwzględnił w swoich argumentach, że niewiarygodne były twierdzenia oskarżonego o dochowaniu wszelkiej staranności przy zjeździe z drogi na lewo. Jak wynika z całkowicie wiarygodnych zeznań obiektywnego świadka S. J. (1), oskarżony nie zatrzymał pojazdu w oczekiwaniu na wolny lewy pas jezdni z przeciwka, a jechał z włączonym migaczem dłuższy czas zanim nie skręcił pod kątem</p>		

prostym w lewo. Apelujący nie wspomina też o sprzecznym z logiką wskazaniem oskarżonego, że miałby go przepuścić Tir jadący z przeciwka, co przecież musiałoby spowodować sytuację kolizyjną między tym samochodem ciężarowym a jadącym lewym pasem w manewrze wyprzedzania motocyklem S. K. (1). Skarżący też w żaden sposób nie tłumaczy jak to możliwe, że oskarżony zastrzegający swoją stuprocentową ostrożność nie widzi jadącego w jego kierunku lewym pasem motocykla, którego obecność bez problemu stwierdza kierowca poruszający się w niewielkiej odległości od pojazdu oskarżonego, na prostym odcinku drogi. W związku z tym nie do zaakceptowania były zapewnienia oskarżonego, że należycie obserwował lewy pas jezdni z kierunku swej jazdy, gdyż to gwarantowałoby mu możliwość dostrzeżenia wyprzedzającego motocyklisty, któremu winien w takiej sytuacji ustąpić pierwszeństwa i nie zmieniać kierunku jazdy.

Apelujący nie przedstawił również jakie braki miałyby występować w przypadku opinii biegłego R. Ł. (1). obrońca nie podniósł co prawda formalnie zarzutu naruszenia art. 201 kpk, ale w apelacji zgłaszał w zakresie tego dowodu określone wątpliwości. Wskazać natomiast należy na nieuprawniony charakter tych uwag. obrońca wraz z oskarżonym mieli możliwość wyjaśnienia z udziałem biegłego nurtujących ich kwestii i z niej skorzystali. Sąd II instancji przypomina, że biegły aż dwukrotnie był uzupełniająco przesłuchiwany na rozprawie z inicjatywy obrony, po czym adwokat broniący oskarżonego wycofał wniosek o powołanie

innego biegłego (vide: protokół rozprawy z dnia 19 grudnia 2019 r., k. 253). Wbrew stanowisku apelującego brak możliwości określenia prędkości pojazdów w czasie zdarzenia w oparciu o dostępny materiał dowodowy, nie wpłynęło negatywnie na wartość dowodową tej opinii i słuszność zawartych w niej wniosków końcowych. Nie było to przeszkodą do sformułowania jednoznacznych wniosków końcowych, z których wynikało, że sytuację zagrożenia na drodze stworzył kierujący samochodem osobowym marki D. D. oskarżony, który w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności i w sposób niezbyt baczny obserwował przedpole jazdy, co skutkowało wjechaniem na tor jazdy wyprzedzającego go motocyklisty i zderzeniem z nim. Była to bezpośrednia przyczyna zaistnienia przedmiotowego wypadku. Apelujący nie podał przy tym żadnych rzeczowych i merytorycznych argumentów, które umożliwiłyby dalej idące ustalenia techniczne ani konstruktywnych uchybień już opracowanej opinii wraz z ustnym jej uzupełnieniem. Sąd Okręgowy stwierdził jednocześnie, że brak było podstaw do zbudowania innego wariantu zdarzenia w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, a tego bezskutecznie oczekiwałby apelujący obrońca, odmiennie wartościując dowody osobowe w sprawie.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku

zasadny

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z najdalej idącej ostrożności o rozważenie warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia choćby jednego z alternatywnych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Ocena dowodowa prezentowana przez obronę nie podważyła skutecznie wartościowania dowodów dokonanego przez Sąd I instancji. Dlatego też nie wykazała aby sądowa ocena dowodów zawierała cechy dowolności.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż oskarżony wykonując manewr skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności, poprzez nienależyte kontrolowanie lusterka, a w konsekwencji nieustąpienie pokrzywdzonemu pierwszeństwa i zajęcie drogi pokrzywdzonemu, podczas gdy oskarżony zachował reguły tej ostrożności określone przez przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym, nie mając obowiązku ustąpienia pierwszeństwa wyprzedzającemu naruszającemu zasady ruchu drogowego nie zachowującego szczególnej ostrożności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut okazał się niezasadny. Wniosek Sądu Okręgowego w tym zakresie poprzedzony został dogłębną analizą dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodowej, która niewątpliwie miała decydujący wpływ na ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o takie a nie inne wartościowanie dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie. Sąd odwoławczy stwierdził zatem, że Sąd Rejonowy poprawnie odtworzył w sprawie stan faktyczny, dokonując uprzednio całkowicie swobodnej a nie dowolnej jak uważał apelujący, oceny zebranego materiału dowodowego. Na tej podstawie słusznie Sąd I instancji przyjął, że to oskarżony spowodował stan zagrożenia na drodze. Jak wynika z materiału dowodowego, w tym oględzin miejsca zdarzenia i uszkodzeń obu pojazdów, oskarżony wykonał manewr skrętu w lewo gdy pozwalała mu na to sytuacja drogowa co do pojazdów nadjeżdżających z przeciwka. Jest przy tym bezsporne, że panował wówczas duży ruch, co wymagało od oskarżonego skupienia się na tym ruchu pojazdów na przeciwległym pasie. Dlatego też manewr ten oskarżony wykonał prawie pod kątem prostym, chcąc jak najkrócej przebywać na lewym pasie jezdni. Skoncentrowany na tej czynności i pojazdach jadących z przeciwka zaniedbał obserwację lewej części drogi i przez to nie dostrzegł nadjeżdżającego motocyklisty. To zaś, że taki pojazd znajdował się na lewym pasie jezdni, czyli już wykonywał manewr wyprzedzania zanim oskarżony zaczął skręcać</p>	

ostro w lewo, wynikało przede wszystkim z wiarygodnych zeznań naocznego świadka S. J. (1). Reakcją motocyklisty – pokrzywdzonego S. K. (1) na skręcający pojazd oskarżonego było zaś podjęcie manewru obronnego w postaci gwałtownego hamowania. Z powyższych okoliczności faktycznych nie można było w żadnym razie, jak widziałby to obrońca, przyjąć, że oskarżony należycie sygnalizował zamiar skrętu w lewo i to zwalniało go z obowiązku obserwacji lewej strony jezdni. Do zasad szczególnej w tym wypadku ostrożności ciążącej na oskarżonym G. M. należało baczenie aby nie zajeżdżał drogi innym uczestnikom ruchu. Efektem tego braku ostrożności było niedostrzeżenie, że jest wyprzedzany przez motocyklistę i wykonując manewr zmiany kierunku jazdy nie ustąpił mu pierwszeństwa przejazdu. W takiej sytuacji drogowej nie można było za apelującym zarzucać kierującemu motocyklem, że nie wyprzedzał oskarżonego z prawej strony, skoro to nie pokrzywdzony a oskarżony naruszył obowiązujące reguły bezpieczeństwa w komunikacji, w tej konkretnej sytuacji drogowej.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z najdalej idącej ostrożności o rozważenie warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z wniosków z uwagi na nie wykazanie aby Sąd Rejonowy wyrokował w oparciu o błędne ustalenia faktyczne, które mogłyby mieć wpływ na treść końcowego rozstrzygnięcia.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu, iż pokrzywdzony wyprzedzając dwa pojazdy jednocześnie wykonywał manewr prawidłowo, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że pokrzywdzony manewru wyprzedzania nie powinien wykonywać mimo braku zakazu wyprzedzania gdyż warunki na drodze oraz to, że drugi pojazd przed nim w odległości około 90 metrów uniemożliwił jego wykonanie, albowiem pokrzywdzony powinien się upewnić czy jadące przed nim pojazdy nie wykonują innego manewru, a przekroczenie prędkości przez pokrzywdzonego miało wpływ na brak podjęcia przez pokrzywdzonego reakcji obronnej, co skutkowało spowodowaniem wypadku przez pokrzywdzonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy uważa się za zwolniony od badania tak postawionego zarzutu w sposób		

sugerowany przez skarżącego gdyż ten przyjął do swych rozważań i wywodów dowolne ustalenia co do odległości dzielącej pojazdy oskarżonego i świadka S. J. (1) w czasie gdy motocyklista miałby rozpoczynać wyprzedzanie. Poza tym, Sąd prawidłowo oceniał zaistniałą sytuację drogową, z punktu odpowiedzialności oskarżonego badając czy jego zachowanie na drodze naruszyło zasady bezpieczeństwa i czy miało związek bezpośredni z wypadkiem. W związku z tym słusznie poddano analizie moment powstania zagrożenia, którym jak ustalono było rozpoczęcie manewru zmiany kierunku jazdy przez oskarżonego, a nie podjęcie wcześniejszego manewru wyprzedzania przez motocyklistę. W związku z tym w zakresie odległości między pojazdami biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych jednoznacznie wskazał, że nie ma możliwości ustalenia w jakiej odległości był za pojazdem oskarżonego motocyklista gdy powstał stan zagrożenia, tj. kiedy oskarżony przystąpił do zmiany kierunku jazdy. Jednocześnie zaś za wskazaniami biegłego R. Ł. oraz zgodnie z dowodami osobowymi (zeznania S. J., S. K.) wykluczono aby wyprzedzanie ze strony motocyklisty nastąpiło dopiero wówczas gdy samochód oskarżonego był już na lewym pasie. W zaistniałej sytuacji drogowej, oskarżony w lusterku wstecznym miał możliwość zauważenia, że motocyklista wjeżdża na lewy pas. To zaś powinno go powstrzymać od wjazdu na ten pas, którym poruszał się, mający wówczas pierwszeństwo przejazdu motocykl kierowany przez pokrzywdzonego S. K. (1). Jeśli, jak twierdził oskarżony nie widział w lusterku żadnego pojazdu,

który by wyprzedzał, prowadzi do prostego i logicznego wniosku, że obserwacja ta, jeśli miała miejsce to była niedostateczna. Sąd Okręgowy powyżej, w pkt. 3.3. akcentował daczego oskarżony skupiony był w tym czasie na ruchu pojazdów nadjeżdżających z przeciwka i co wyjaśniałoby mniejsze zainteresowanie tego kierującego lewym odcinkiem trasy.

Wobec powyższego wskazania apelującego nakierowane na wykazanie nieprawidłowości w zachowaniu kierującego motocyklem były bezskuteczne. Motocyklista był uprawniony do wykonania manewru wyprzedzania, nawet dwóch poprzedzających go samochodów, a prędkość z jaką się wówczas poruszał (mógł przekroczyć 50 km/h w czasie wyprzedzania) nie miała bezpośredniego wpływu na zaistniałe zdarzenie drogowe. Nie zmienia powyższych stwierdzeń okoliczność sygnalizowania przez oskarżonego zamiaru skrętu w lewo poprzez włączony kierunkowskaz. Załączenie kierunkowskazu nie uprawnia bowiem do planowanego manewru bez upewnienia się czy można go bezpiecznie wykonać, zachowując reguły ostrożności. Natomiast, wbrew stanowisku apelującego, reakcja obronna ze strony pokrzywdzonego nastąpiła i było nią gwałtowne hamowanie przed pojazdem oskarżonego. Sąd Okręgowy nie zgodził się zatem z obrońcą, że pokrzywdzony naruszył reguły wyprzedzania z art. 24 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylene wyroku

zasadny

częściowo zasadny

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z najdalej idącej ostrożności o rozważenie warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z powyższych wniosków z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu, wybiórczy charakter przeciwstawnej analizy dowodowej zaprezentowanej w apelacji i spekulacyjny charakter wywodów skarżącego.		
Lp.	Zarzut	
3.5.	Obraza prawa materialnego, tj. art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się całkowicie nietrafny. Sprowadzał się on bowiem do analizy zachowania oskarżonego nie w oparciu o stan faktyczny ustalony bezbłędnie przez Sąd Rejonowy w tym procesie karnym, lecz w oparciu o dowolne założenia obrońcy, wynikające z wersji podawanej przez oskarżonego G. M. (1). W związku z tym wewnętrznie sprzeczne były: zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i jednocześnie zarzut obrazy prawa materialnego, polegający		

na niewłaściwym zastosowaniu art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Taki sposób redakcji środka zaskarżenia wniesionego przez adwokata, czyli podmiot profesjonalny formalnie był wadliwy, gdyż z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak i Sądów Apelacyjnych wynika w sposób jednoznaczny, że zarzut obrazy prawa materialnego może być postawiony tylko wówczas gdy skarżący akceptuje dokonane przez sąd meriti ustalenia faktyczne. Jest to logiczne i oczywiste gdyż sąd I instancji w pierwszej kolejności dokonuje ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, który w procesie analizy i oceny uzna za wiarygodny. Następnie zaś ustalony stan faktyczny składający się z elementów strony przedmiotowej i podmiotowej poddaje prawno - karnej analizie w aspekcie tego czy ustalone przez Sąd zachowanie oskarżonego wyczerpuje czy też nie znamiona określonego przepisu lub przepisów (przy kumulatywnej kwalifikacji prawnej). Ze wskazanych powodów jednoczesne kwestionowanie dokonanych przez sąd meriti ustaleń faktycznych oraz przyjętych za podstawę wyroku regulacji prawnych, rzutujących na kwalifikację prawną należy uznać za błędne, a zarzut obrazy prawa materialnego dodatkowo należy potraktować jako przedwczesny.

W związku z tym, że w kontrolowanej sprawie Sąd I instancji nie poczynił ustaleń faktycznych, z których wynikałoby, że motocyklista wykonywał manewr wyprzedzania z takim naruszeniem przepisów prawa o ruchu drogowym,

które bezpośrednio wpływałyby na zaistnienie przedmiotowego wypadku, nie sposób było zgodzić się z apelującym, że oskarżony miałby być zwolniony z obowiązku ustąpienia pierwszeństwa przejazdu motocykliście. Jak już wyżej pozytywnie odniósł się Sąd odwoławczy do ustaleń Sądu Rejonowego, w momencie rozpoczęcia skrętu w lewo przez oskarżonego, pokrzywdzony wykonywał już manewr wyprzedzania, znajdował się na lewym pasie, jadąc na wprost. Dlatego też oskarżony był zobligowany nie wjeżdżać na lewy pas dopóki znajdował się na nim motocyklista.

Analiza przepisów art. 22 Prawa o ruchu drogowym zaprezentowana w apelacji abstrahowała od realiów niniejszej sprawy. Oskarżony wcale nie czynił takich rozważań nad zachowaniem motocyklisty jak przyjął to apelujący (nadmierna prędkość, powinien wyprzedzać oskarżonego z prawej strony), gdyż G. M. nie widział tego uczestnika ruchu praktycznie do momentu kolizyjnego, kiedy poczuł uderzenie w lewy tylny narożnik kierowanego przez siebie samochodu.

Należy zatem podkreślić, że wskazana w art. 22 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym "Szczególna ostrożność polega na upewnieniu się, czy można dokonać zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu bez utrudnienia ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Innymi słowy, kierujący pojazdem musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub zmuszało innego

uczestnika ruchu do podjęcia manewru obronnego” (Komentarz R. S. do art. 22 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, LEX 2008). Zachowania tej szczególnej ostrożności, jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy, zabrakło oskarżonemu kiedy decydował się zmienić kierunek jazdy, gdyż w ten sposób spowodował stan zagrożenia i sytuację kolizyjną z wyprzedzającym motocyklistą. Ten ostatni zaś był wówczas w trakcie dozwolonego na tym odcinku drogi wyprzedzania i gdyby nie zachowanie oskarżonego, bezpiecznie dokończyłby swój manewr. Jeszcze raz podkreślić tu należy tą istotną, a nieuwzględnianą przez apelującego okoliczność faktyczną, że oskarżony skręcił ostro w lewo wtedy kiedy motocyklista jechał lewym pasem i to manewr oskarżonego, a nie jazda motocyklisty spowodowała powstanie stanu zagrożenia. Bez znaczenia dla bytu odpowiedzialności oskarżonego było przy tym, że art. 22 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym nie obejmuje nakazu ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który kierujący zamierza wjechać, przy manewrze zmiany kierunku jazdy, co starał się wykazywać apelujący. Sąd Rejonowy bowiem wskazał na naruszenie przez oskarżonego reguł bezpieczeństwa z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, co było w pełni prawidłowe.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z najdalej idącej ostrożności

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

o rozważenie warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z wniosków z uwagi na wręcz przedwczesność podniesionego zarzutu, skoro skarżący nie zdołał podważyć ustaleń faktycznych, kwestionowanych w apelacji. Te z kolei nie dawały podstaw by przyjmować, że motocyklista był zobowiązany zrezygnować z kontynuacji wyprzedzania pojazdu oskarżonego wobec sygnalizowania przez tego ostatniego zamiaru skrętu w lewo. Oskarżony nie miał wolnego lewego pasa i powinien wstrzymać się z wjazdem na ten pas do czasu zakończenia manewru wyprzedzania przez pokrzywdzonego motocyklistę. Oskarżony był jednak nieostrożny, nie dostrzegł motocyklisty (choć mógł i powinien) i zajechał mu drogę, czym spowodował wypadek.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.6.	<p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 9 § 2 kk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut okazał się chybiony. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut odnoszący się do zawinienia oskarżonego		

był niewłaściwie sformułowany. „Kwestionowanie zamiaru jako elementu stanu faktycznego winno zostać podniesione jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, bo jest elementem czynu podlegającym na ustaleniu w procesie dowodzenia, a nie stanowi materialnoprawnej oceny czynu przypisanego oskarżonemu (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 sierpnia 2019 r., II AKa 196/19, LEX nr 2724252, KZS 2019/12/80).

Przedmiotowe zagadnienie było już poddane analizie przy omawianiu zarzutów procesowych dotyczących oceny zebranego materiału dowodowego oraz zarzutu błędnych ustaleń faktycznych. Zatem jego osobne wyodrębnienie i określenie jako zarzut obrazy prawa materialnego było błędne. Wobec tego w tym miejscu bezprzedmiotowym byłoby powtórne omawianie tej samej problematyki. Należało jedynie tytułem zaakcentowania zanegować twierdzenia apelującego o braku naruszeń ze strony oskarżonego G. M. (1) zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które pozostawałyby w związku przyczynowym ze zdarzeniem i jego skutkami, gdyż całkowicie co innego wynikało z ustaleń Sądu Rejonowego, zaakceptowanych w całej rozciągłości przez Sąd II instancji. Oskarżony nieumyślnie dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym wykonując niełatwy manewr zmiany kierunku jazdy (skręt w lewo, na pobocze), swoim zachowaniem stworzył stan zagrożenia i doprowadził do wypadku drogowego, wskutek którego jedna osoba odniosła obrażenia ciała, naruszające

prawidłowe funkcjonowanie jej narządów ciała na okres powyżej 7 dni.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z najdalej idącej ostrożności o rozważenie warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na bezzasadność podniesionego zarzutu, który de facto odnosił się do strony podmiotowej zarzucanego oskarżonemu przestępstwa z art. 177 § 1 kk, a ta była przedmiotem analizy przy kontroli prawidłowości ustaleń faktycznych.		
Lp.	Zarzut	
3.7.	Brak rozważenia warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Pomijając już fakt, że zgłoszony zarzut nie został należycie skatalogowany, a powinien zostać wskazany jako błąd w ustaleniach		

faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, Sąd Okręgowy nie widział odpowiednich podstaw z art. 66 § 1 kk aby przyjąć, że łącznie spełnione zostały wszystkie ustawowe warunki do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego G. M. (1). Przede wszystkim skarżący nie zaprezentował żadnych argumentów, które miałyby przekonać Sąd II instancji do takiej propozycji. Sąd Rejonowy uzasadniając wymiar kary dla oskarżonego podał zaś cały katalog okoliczności, które zaprowadziły go do wniosku o potrzebie jego skazania i wyborze dla niego określonej kary grzywny. Sąd Okręgowy w pełni popiera wywody Sądu Rejonowego w tym zakresie. Tytułem podkreślenia wskazuje, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie była nieznaczna, zwłaszcza z powodu skutków zdrowotnych wypadku dla pokrzywdzonego, który długie miesiące leczył się, był rehabilitowany. Ponadto względem na indywidualne oddziaływanie kary sprzeciwiał się zakończeniu sprawy warunkowym umorzeniem. Niepokojące jest bowiem to, że oskarżony nie widział w swoim zachowaniu żadnych nieprawidłowości. Oczywiście nie przyznając się do popełnienia przestępstwa korzystał ze swoich uprawnień procesowych, jednakże ocena jego postawy jako kierującego pojazdem wymagała w tej sytuacji kategorycznej reakcji i owa „postawa sprawcy” była również przeszkodą dla korzystniejszego zakończenia postępowania

Wniosek

Rozważenie warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na jego niezasadność.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w całości.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Postępowanie odwoławcze nie wykazało żadnych błędów po stronie Sądu Rejonowego w zakresie oceny materiału dowodowego, a w konsekwencji ustalenia stanu faktycznego i ocenie prawnej jego zachowania jako kierującego pojazdem mechanicznym. Wszystkie podniesione w tej kwestii przez obrońcę oskarżonego zarzuty okazały się chybione. Kontrola instancyjna nie ujawniła również żadnych uchybień odnośnie wymiaru orzeczonej G. M. kary oraz środków kompensacyjnych na rzecz pokrzywdzonego przestępstwem przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Brak było także podstaw	

wskazanych w art. 439, 440 kpk, uzasadniających uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Wobec tego wyrok został utrzymany w mocy.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	<p>W pkt 2, na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciążono oskarżonego, z którego strony wniesiono apelację, nie uwzględnioną w żadnej części, a ma on status skazanego. Na koszty te składa się 20 złotych, jako zryczałtowana opłata za doręczenie wezwań i innych pism. Kwota ta wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Drugim składnikiem tych kosztów jest opłata. Została ustalona opłata za II instancję na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) i wymierzona oskarżonemu w wysokości 360 złotych.</p> <p>Na marginesie należy zauważyć, że Sąd Rejonowy przez omyłkę w uzasadnieniu swego wyroku wskazał, że opłata należna od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za I instancję wyniosła 3600 zł. W rzeczywistości została ona wymierzona w tej samej wysokości co opłata za II instancję, czyli 360 zł, co wynika jasno z zaskarżonego orzeczenia.</p>

7. PODPIS
Hanna Bartkowiak